

Arrest

nr. 277 514 van 16 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. DELHEZ en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van de stad Shkodër en heeft u de Albanese nationaliteit. Uw vader X dronk vaak alcohol, rookte veel en bezocht goklokalen waardoor hij enorme schulden opbouwde. U stopte met school één jaar voor het behalen van uw diploma middelbaar onderwijs zodat u kon werken om inkomsten te vergaren voor uw familie. Eind augustus 2021 verdween uw vader spoorloos en sindsdien heeft u geen nieuws meer vernomen van hem. De schuldeisers van uw vader kwamen eind augustus – begin september 2021 verschillende keren naar uw huis op zoek naar uw vader en dreigden er mee dat ze u zouden ontvoeren en vermoorden indien u de schulden van uw vader niet afbetaalde. Ze zochten u tevens verschillende keren op in het restaurant waar u werkte waardoor u dit werk op 15 september 2021 stopzette. Op 16 september 2021 verhuisde u naar het huis van een vriend in een andere woonwijk van Shkodër. U bleef hier ongeveer een maand en reisde op 18 oktober 2021 via Kosovo,

Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Luxemburg naar België waar u aankwam op 20 oktober 2021. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 25 oktober 2021.

U vreest dat de schuldeisers van uw vader u bij een eventuele terugkeer naar Albanië zullen doden omdat u de schulden niet kan terugbetalen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele Albanese paspoort en uw originele Albanese identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst maakte u niet aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van schuldeisers van uw vader. Uw verklaringen omtrent deze schuldeisers en de hieruit volgende problemen waren immers te vaag en onwaarschijnlijk.

Hierbij moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat u bijzonder weinig wist te vertellen over de schuldeisers.

U kon de namen niet geven van de schuldeisers van uw vader die u bedreigden, noch vanwaar zij afkomstig zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/02/2022, p. 6). Ofschoon deze personen verantwoordelijk waren voor een aantal moorden in uw wijk de afgelopen maanden en jaren, kende u van geen van deze slachtoffers de voornaam en van één van hen kende u zelfs de achternaam niet (CGVS, p. 11). Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht wordt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, tast het loutere feit dat u niet eens de identiteit van uw belagers kent de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan. Aangezien uw vader zijn belagers volgens u zeer goed kende (CGVS, p. 6) en u reeds vanaf augustus 2021 op de hoogte was van het feit dat deze belagers moordenaars waren (CGVS, p. 9), mag verwacht worden dat u in de anderhalve maand die u nog in Albanië doorbracht toch iets van informatie over hen zou trachten te achterhalen. U ondernam echter bijzonder weinig om meer te weten te komen over de identiteit van uw belagers hetgeen de geloofwaardigheid en ernst van uw problemen sterk ondergraaft. U deed navraag bij uw bureaus (CGVS, p. 8) maar nadat zij u geen verdere informatie over uw belagers konden geven, deed u geen enkele verdere inspanning om meer te weten te komen over hen. Ondanks het feit dat uw belagers dagenlang op de uitkijk stonden nabij de cafés in de buurt van uw huis (CGVS, p. 7) contacteerde u nooit de uitbaters van deze etablissementen om de identiteit van uw belagers te achterhalen en zo eventueel uw risico te kunnen inschatten of een oplossing te zoeken voor uw probleem (CGVS, p. 9). Ook liet u na om via uw vriend Caleb B.(...) meer te weten te komen over uw belagers. U vroeg evenmin aan de broers van uw vader of zij geconfronteerd werden met de schuldeisers van uw vader (CGVS, p. 9) hetgeen nochtans een eenvoudige manier zou geweest zijn om de identiteit van uw belagers en om de ernst van uw situatie te kunnen inschatten. Dat uw ooms ook een gezin hebben en u hen niet wilde belasten met uw problemen (CGVS, p. 9) is geheel niet verenigbaar met een ernstige doodsbedreiging. Uw bijzonder beperkte inspanning om meer te weten te komen over (de identiteit van) uw belagers klemt dan ook met uw bewering dat u door hen met de dood bedreigd werd. Ook uw gedrag kort na de door u beweerde ernstige bedreigingen is niet in overeenstemming met eerdergenoemde vrees of risico. U bleef namelijk in het restaurant, een publieke plaats, werken tot 15 september 2021 (CGVS, p. 5,9) ondanks het feit dat u reeds eind augustus of begin september – u bleef zeer vaag over het tijdstip van de eerste bedreiging (CGVS, p. 10) – met de dood bedreigd werd en toen reeds wist dat uw belagers ernstige criminelen waren (CGVS, p. 9). Er mag nochtans verwacht worden dat u – geconfronteerd met een doodsbedreiging ten gevolge van een schuld die u onmogelijk kon inlossen – zich niet langer op dezelfde publieke plek zou begeven en bepaalde veiligheidsmaatregelen zou treffen. Wat betreft uw bewering dat u vanaf 16 september 2021 tot uw vertrek 18 oktober 2021 bij een vriend onderdook in Shkodër (CGVS, p. 10) moet echter opgemerkt worden dat u dit niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U stelde dat u dit niet deed omdat de tolk u aanmaande kort te

antwoorden (CGVS, p. 10). Deze verklaring kan hoe dan ook niet overtuigen daar u bij de DVZ geweest werd op uw verplichting de voornaamste elementen en feiten weer te geven en een onderduiken gedurende uw laatste maand in uw land van herkomst zeker als zodoende dient te worden beschouwd, te meer daar u het onderduiken van uw vader wel vermeldde (vragenlijst CGVS d.d. 01/12/2021, vraag 3.5). Daarbij kan ten overvloede nog worden opgemerkt dat het vreemd is dat u ondanks het feit dat u reeds eind augustus – begin september 2021 met de dood werd bedreigd en over een paspoort beschikte toch wachtte tot 18 oktober 2021 om het land te verlaten. Uw gedrag na de bedreigingen ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid en de ernst van uw problemen met schuldeisers van uw vader.

Tot slot is ook de werkwijze van de schuldeisers van uw vader zeer bevreemdend. Zij zouden nooit hebben te kennen gegeven wie zij waren, noch gaven zij u een realistische mogelijkheid om uw vaders schulden van 55 miljoen LEK (equivalent van €453.199) terug te betalen daar zij enkel direct het gehele bedrag wensten te ontvangen in de plaats van betalingen in schijven (CGVS, p. 6,8). Dit is uiteraard een onmogelijke taak voor een gezin waarbij de oudste zoon met school diende te stoppen om bij te dragen aan de gezinsinkomsten. Van dermate machtige figuren in de wijk mag verwacht worden dat zij ofwel een voorbeeld zouden stellen ofwel tot een regeling zouden trachten te komen waardoor zij zoveel mogelijk inkomsten zouden kunnen recupereren. Deze personen, die er kennelijk niet voor terugdeinsden om geweld te gebruiken daar u hen linkte aan verschillende moorden in uw wijk, zouden het echter keer op keer op doodsbedreigingen hebben gehouden, tot zeven of acht keer toe (CGVS, p. 6) en zouden elke dag in de naburige cafés uitkijkposten hebben opgesteld om u of uw vader te vinden (CGVS, p. 9). Een dergelijke handelswijze acht het CGVS zeer onwaarschijnlijk daar uit niets blijkt hoe deze bijzonder zware inspanningen van hun kant er toe zouden kunnen leiden dat zij hun geld terugkrijgen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de vluchtelingdefinitie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Noch u noch uw familieleden kaartten jullie problemen ooit aan bij de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 8) ondanks het feit dat noch u noch uw vader eerder problemen ondervonden met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 5). U stelde dat u 100% zeker bent dat uw belagers banden hebben met de politie maar staaftde dit op geen enkele wijze waardoor dit niets meer is dan een blote bewering (CGVS, p. 8). U was zeker dat ze banden hebben met de politie omdat er in uw woonwijk vier of vijf moorden zijn gebeurd waarvan de daders nog steeds vrij rondlopen (CGVS, p. 8) en omdat een vriend van u in het verleden eens een agent omkocht (CGVS, p. 8) maar u bracht geen enkel concreet element aan waaruit er in casu sprake zou zijn van enige band tussen uw belagers en de autoriteiten. U had overigens evenmin enige concrete aanwijzing dat uw belagers dezelfde personen waren die eerder enkele moorden hebben gepleegd (CGVS, p. 9). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt voorts dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot

sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo’s tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uw paspoort en identiteitskaart buigen bovenstaande vaststellingen niet om daar uw nationaliteit en identiteit an sich niet betwist worden in deze beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en tevens enig middel op de schending van: “artikel IA, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5,

48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); manifeste appreciatiefout, miskening van het proportionaliteitsbeginsel".

Verzoeker stelt *prima facie* een nood aan internationale bescherming te hebben en geeft aan geen bescherming te kunnen krijgen bij zijn nationale overheden. Zo de Raad verzoeker zou volgen met betrekking tot zijn relaas, vraagt verzoeker dat er rekening gehouden wordt met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat verweerder het vermoeden in dit artikel niet draagkrachtig tegenspreekt.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt dat aan hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Met betrekking tot de motivering inzake de procedurele noden, stelt verzoeker verder dat verweerder nalaat rekening te houden met de situatie waarin hij zich bevindt en die *"zijn fysisch en vooral psychisch welzijn hypothekeert"*. Verzoeker wijst op de aangevoerde feiten en geeft aan dat *"één en ander wel degelijk een invloed kan hebben op zijn relaas"*. De wijze van behandeling en beoordeling van het dossier is volgens verzoeker dan ook niet afgestemd op zijn specifieke noden, hetgeen volgens hem volstaat om de beslissing te verbreken en de zaak terug te sturen naar het CGVS.

Verzoeker benadrukt verder dat de bestreden beslissing door verweerder niet werd genomen binnen de in artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 dagen na de ontvangst van het verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden. Indien toepassing wordt gemaakt van de versnelde procedure, moet de termijn worden gerespecteerd. Het CGVS maakt nergens melding van enig motief waarom deze termijn niet werd gerespecteerd en desondanks toch toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure. Verzoeker meent dat door alsnog toepassing te maken van de versnelde procedure terwijl de termijn werd overschreden, het CGVS impliciet toegaf dat het een langere termijn nodig had om tot een beslissing te komen. Volgens verzoeker is het zo dat indien er bij het overschrijden van de termijn geen sanctie is voorzien, de overschrijding van deze termijn een miskening vormt van zijn rechten van verdediging en derhalve ook artikel 6 en artikel 13 van het EVRM schendt, nu hij geconfronteerd wordt met een hogere bewijslast en er niet gestreden wordt met gelijke wapens. Verzoeker stelt dat er *in casu* dan ook aanleiding is om de normale beroepstermijn van 30 dagen toe te passen.

Verzoeker stelt verder dat het onterecht is dat het CGVS vertrekt van het vermoeden van een veilig land en derhalve aan hem een zwaardere bewijslast oplegt. De analyse die vertrekt van dergelijk standpunt is volgens hem met een beoordelingsfout behept.

Verzoeker is het voorts oneens met de analyse dat zijn verklaringen omtrent de schuldeisers te vaag en onwaarschijnlijk waren. Het waren immers niet zijn schuldeisers, doch wel deze van zijn vader. Bovendien betrof het speelschulden en behoorden de schuldeisers tot het criminele milieu, waartoe verzoeker niet behoorde. Verzoeker kende de andere slachtoffers inderdaad niet persoonlijk. Dit is normaal aangezien hij niet in dezelfde kringen vertoefde. Gezien de schuldeisers leden uit het criminele milieu waren, is het eveneens logisch dat verzoeker hen niet persoonlijk kent. Het lijkt eerder logisch dat iemand die iemand anders met de dood bedreigt niet de moeite doet om zichzelf voor te stellen. Dat verzoeker de identiteit van zijn belagers moest kennen is dan ook onterecht. De vraag is waar verzoeker verdere informatie zou hebben moeten gaan halen zonder het risico om de situatie voor zichzelf te verergeren. Verzoeker meent dat hij genoeg wist over hen om het gevaar in te schatten. Het waren criminelen en moordenaars die nergens voor terugdeinsden, *"gelet ook op de banden die het milieu traditioneel onderhoudt met de autoriteiten en die ten andere bevestigd worden in internationale verslagen"*. Verzoeker wilde bovendien zijn eigen boontjes doppen. Verzoeker wilt daarenboven aanstippen dat het feit of hij al dan niet de identiteit van zijn belagers kende niets af- of bijdoet aan de bedreigingen waarvan hij slachtoffer werd. Met betrekking tot zijn verdere gedragingen na de bedreigingen, stelt verzoeker dat hij weinig keuze had behalve verder werken. Hij moest immers overleven. Indien hij niet zou werken, kon hij bovendien geen geld verdienen om een aanbetaling te doen.

Dat hij zijn onderduiken bij de DVZ niet vermeldde, verklaart verzoeker door het tijdsbestek dat bij de DVZ aan het gehoor wordt gegeven. Onderduiken is geen reden van vertrek en het is net omdat zijn onderduiken onvoldoende was dat hij vertrok. De schulden van zijn vader en de bedreigingen vormden

de reden voor zijn vertrek. Verzoeker hoopte in eerste instantie op een mirakel of oplossing doch toen hij er geen vond werden de schrik en de stress dusdanig dat hij niet langer durfde te blijven.

Betreffende de werkwijze van de schuldeisers, geeft verzoeker aan dat het CGVS uit het oog verliest dat bendes ook indien ze weten dat ze niet worden terugbetaald hun tegenstanders terroriseren. Bovendien kunnen zij ook op andere wijzen terugbetaling verkrijgen, met name door het verlenen van hand- en spandiensten. Verzoeker wil aanstippen dat anderen werden vermoord, zodat de dreiging weldegelijk ernstig was en is.

Verzoeker stelt verder dat hij net omwille van dat profiel en de banden tussen politie en criminelen geen aanspraak kon maken op de bescherming van zijn autoriteiten. Het gaat dan ook geenszins om een 'louter interpersoonlijke' zaak. Verzoeker betwist dat hij bij een terugkeer beroep zou kunnen doen op de lokale autoriteiten. Dat de politie niet zo efficiënt is als het CGVS wil doen geloven, blijkt bovendien uit de bestreden motivering. Uit het feit dat er maatregelen worden getroffen door de Albanese autoriteiten blijkt dat deze nodig waren en dat de Albanese autoriteiten de doeltreffendheid moeten verhogen bevestigt net de beweringen van verzoeker dat hij geen bescherming moet verwachten. Het CGVS geeft zelf uitdrukkelijk aan dat er nog hervormingen nodig zijn. De verdere motivering van het CGVS blinkt volgens verzoeker uit in algemeenheden. Verzoeker stelt vast dat de Albanese politiek naar buiten toe grote plannen heeft. Het CGVS deed echter geen enkele toetsing naar de realisering daarvan. De beslissing werd genomen in 2022, het doorlichtingssysteem werd ingevoerd in 2019 en had op twee jaar voltooid moeten zijn. De resultaten daarvan worden echter niet bij de beoordeling betrokken. Het is niet ernstig dat het CGVS de informatie niet updatete. De plannen van 2018 en 2019 werden door verweerder niet geëvalueerd en er werd geen update gedaan naar de huidige situatie. Verzoeker wijst vervolgens op en citeert uit informatie inzake corruptie in Albanië en herhaalt dat het niet is omdat politici om electorale redenen beweren de corruptie te zullen aanpakken dat dit in werkelijkheid ook gebeurt. Dat ook hogerop gaan geen zin heeft blijkt volgens verzoeker uit het feit dat een voormalig top-procureur in Italië werd opgepakt en werd beschuldigd van corruptie. Bovendien blinken de argumenten van het CGVS uit in algemeenheid en oppervlakkigheid. Verzoeker meent ten slotte dat het CGVS onvoldoende rekening hield met de doodsbrengingen aan zijn adres.

Verzoeker volhardt dan ook dat hij aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer opnieuw slachtoffer riskeert te worden van een aanslag en dat hij daartegen geen bescherming kan genieten.

Verzoeker stelt dat aan hem minstens subsidiaire bescherming moet worden verleend. Hij stelt vast dat het CGVS hieromtrent "*geen enkele motivatie*" geeft en dat niet het minste onderzoek werd gedaan naar de nood aan subsidiaire bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft aan een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en/of c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij riskeert te worden gedood. Verzoeker wijst verder op (rechtspraak over) de artikel 2 en 3 van het EVRM, stelt dat verweerder dus had moeten nagaan of een terugkeer naar zijn land een risico teweeg zou brengen op een schending van één of meer van zijn fundamentele rechten en stelt dat dit *in casu* niet is gebeurd. Volgens verzoeker is er dan ook aanleiding om hem subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens om de zaak terug te sturen naar het CGVS voor een gedegen onderzoek.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 3-8).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker maakt op 2 september 2022 bij aanvullende nota nieuwe documenten over die hij aanduidt als volgt:

1. *Lijst van aanvallen in de wijk van verzoeker;*
2. *Foto's van de vader van de verzoeker;*
3. *Identiteitskaart van de vader van de verzoeker*".

Verzoeker voegt eraan toe dat de video's van de aanvallen in zijn wijk op een usb-sleutel worden geplaatst.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

4.2. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure verder niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

4.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. Verzoeker verwijt verweerder dat, ondanks dat de termijn van 15 dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch een versnelde procedure werd gevoerd en werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer worden gevoerd en mag verweerder evenmin nog beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”*.

Verzoeker leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat hij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te

behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116)*.

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn doordat er toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure en doordat er werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

Evenmin kan gelet op het voorgaande worden aangenomen dat verweerder expliciet had dienen te motiveren waarom de voormelde termijn niet kon worden gerespecteerd en waarom desondanks alsnog toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure.

In zoverre verzoeker verder aanvoert dat zijn rechten van verdediging zouden zijn miskend louter doordat verweerder de voormelde termijn overschreed, kan voorts worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet en verzoeker toont niet concreet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft. Verzoeker toont in dit kader bovendien hoegenaamd niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

4.5. Verzoeker toont te dezen ook anderszins niet aan dat of op welke wijze zijn rechten van verdediging en de artikelen 6 en 13 van het EVRM geschonden zouden zijn.

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat, zoals ook verzoeker terecht opmerkt in het voorliggende verzoekschrift, het overschrijden van de voormelde behandelingstermijn van vijftien werkdagen door verweerder, als (enige) gevolg heeft dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het geval van een negatieve beslissing niet wordt verkort omdat het CGVS een versnelde procedure heeft toegepast. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en dat verzoeker *in casu*, zoals hij ook zelf aangeeft, over een beroepstermijn van dertig dagen beschikte. Verzoeker koos er, hoewel hij nog over geruime tijd beschikte om zulks te doen, zelf voor om zijn voorliggende verzoekschrift reeds eerder en op de hoger aangehaalde datum aanhangig te maken bij de Raad.

Het wordt in deze verder niet betwist dat de Raad met toepassing van de huidige rechtspleging met volle rechtsmacht zijn bevoegdheid uitoefent wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt over volle rechtsmacht en de verzoekende partij is niet van een daadwerkelijke juridische waarborg beroofd. Op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking en het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bovendien heeft het beroep overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet van rechtswege een schorsende werking.

4.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.7. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er geenszins in om deze motieven te ontcrachten. Geheel ten onrechte tracht hij immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van de situatie waarin hij zich zou bevinden en die *“zijn fysisch en vooral psychisch welzijn hypothekeert”* en ten gevolge van de feiten waarbij *“één en ander wel degelijk een invloed kan hebben op zijn relaas”* niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige, aan zijn specifieke noden aangepaste, bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Verzoeker brengt ter staving van dit alles namelijk vooreerst niet het minste begin van bewijs bij. Hij legt geen medisch attest neer waaruit het bestaan van enige fysische en/of psychische kwaal in zijner hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan dat hij zou kampen met medische problemen; laat staan dat hij zou aantonen dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om een procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te poneren dat hij zou kampen met fysische en psychische problemen, dat dit een invloed kan hebben op zijn relaas, dat hij (niet nader gespecificeerde) specifieke noden zou hebben en dat verweerder zou hebben nagelaten om hiermee rekening te houden. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn vermeende medische problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen

begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.8. Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij boudweg en op algemene wijze aangeeft dat het onterecht zou zijn dat verweerder vertrekt van het vermoeden van een veilig land en hem een zwaardere bewijslast oplegt, alsmede dat een analyse die vertrekt van dergelijk standpunt automatisch met een beoordelingsfout zou zijn behept, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker zich met deze kritiek op de praktijk van het hanteren van een lijst van veilige landen van herkomst en de versnelde procedure beperkt tot het uiten van een louter algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wetskritiek die te dezen hoegenaamd niet dienstig is.

4.9. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de schuldeisers van zijn vader.

Dient echter vooreerst te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen met de schuldeisers van zijn vader ernstig wordt ondermijnd doordat verzoeker over deze schuldeisers nagenoeg niets wist te vertellen en doordat hij zichzelf hierover ook duidelijk niet nader trachtte te informeren. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Hierbij moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat u bijzonder weinig wist te vertellen over de schuldeisers.

U kon de namen niet geven van de schuldeisers van uw vader die u bedreigden, noch vanwaar zij afkomstig zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/02/2022, p. 6). Ofschoon deze personen verantwoordelijk waren voor een aantal moorden in uw wijk de afgelopen maanden en jaren, kende u van geen van deze slachtoffers de voornaam en van één van hen kende u zelfs de achternaam niet (CGVS, p. 11). Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht wordt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, tast het loutere feit dat u niet eens de identiteit van uw belagers kent de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan. Aangezien uw vader zijn belagers volgens u zeer goed kende (CGVS, p. 6) en u reeds vanaf augustus 2021 op de hoogte was van het feit dat deze belagers moordenaars waren (CGVS, p. 9), mag verwacht worden dat u in de anderhalve maand die u nog in Albanië doorbracht toch iets van informatie over hen zou trachten te achterhalen. U ondernam echter bijzonder weinig om meer te weten te komen over de identiteit van uw belagers hetgeen de geloofwaardigheid en ernst van uw problemen sterk ondergraaft. U deed navraag bij uw bureaus (CGVS, p. 8) maar nadat zij u geen verdere informatie over uw belagers konden geven, deed u geen enkele verdere inspanning om meer te weten te komen over hen. Ondanks het feit dat uw belagers dagenlang op de uitkijk stonden nabij de cafés in de buurt van uw huis (CGVS, p. 7) contacteerde u nooit de uitbaters van deze etablissementen om de identiteit van uw belagers te achterhalen en zo eventueel uw risico te kunnen inschatten of een oplossing te zoeken voor uw probleem (CGVS, p. 9). Ook liet u na om via uw vriend Caleb B.(...) meer te weten te komen over uw belagers. U vroeg evenmin aan de broers van uw vader of zij geconfronteerd werden met de schuldeisers van uw vader (CGVS, p. 9) hetgeen nochtans een eenvoudige manier zou geweest zijn om de identiteit van uw belagers en om de ernst van uw situatie te kunnen inschatten. Dat uw ooms ook een gezin hebben en u hen niet wilde belasten met uw problemen (CGVS, p. 9) is geheel niet verenigbaar met een ernstige doodsb bedreiging. Uw bijzonder beperkte inspanning om meer te weten te komen over (de identiteit van) uw belagers klemt dan ook met uw bewering dat u door hen met de dood bedreigd werd.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat de schuldeisers in kwestie initieel de schuldeisers van zijn vader waren, kan zijn verregaande gebrek aan kennis en interesse geenszins verklaren. Nadat zijn vader zou zijn verdwenen, zouden zij verzoeker zelf immers in het vizier hebben genomen, zouden zij verschillende keren zijn woning hebben bezocht, zouden zij hebben gedreigd hem te ontvoeren of doden indien hij de schulden van zijn vader niet zou aflossen, zouden zij hem ook meermaals hebben bezocht in het restaurant waar hij werkte en zouden zij op de uitkijk hebben gestaan bij cafés nabij zijn woning. Gelet op deze omstandigheden en in acht genomen dat deze personen hem meermaals en rechtstreeks zouden hebben bedreigd, kon, te meer nu zijn vader deze belagers zeer goed kende, redelijkerwijze weldegelijk worden verwacht dat verzoeker meer kennis zou hebben gehad over de identiteit van zijn belagers. Minstens kon gelet op deze omstandigheden worden verwacht dat hij om zijn verregaande gebrek aan kennis dienaangaande teniet te doen zou hebben getracht om zich omtrent hun identiteit en hun daden te informeren. Uit verzoekers voormelde verklaringen blijkt echter dat hij zulks, ondanks dat hij daartoe in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen klaarblijkelijk weldegelijk over een veelheid aan mogelijkheden beschikte, kennelijk naliet te doen. Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn aangevoerde problemen, vrees en situatie. Redelijkerwijze kan van een persoon die in het vizier komt van criminele personen namelijk weldegelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent hun precieze identiteit en daden. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker er, zoals hij aangeeft in het verzoekschrift, vanuit zou zijn gegaan dat deze personen behoorden tot een bende en banden hadden met de overheid. Deze verklaringen in acht genomen, kon worden verwacht dat verzoeker zich ervan zou hebben vergewist door welke personen en/of door welke bende hij werd geïdiseerd, voor welke daden deze personen en/of deze bende verantwoordelijk waren en of en in welke mate deze personen en/of bende banden vertoonde(n) met de overheid. Dergelijke informatie was namelijk essentieel teneinde het risico dat hij liep te kunnen inschatten en was van cruciaal belang om na te gaan of hij in het kader van zijn problemen eventueel kon bogen op de bescherming van zijn autoriteiten. Dat verzoeker desalniettemin naliet om de nodige pogingen te ondernemen teneinde zich omtrent het voorgaande op de hoogte te stellen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen met de schuldeisers van zijn vader wordt nog verder ondermijnd door de verklaringen die verzoeker aflegde omtrent zijn verdere gedragingen nadat hij door deze schuldeisers zou zijn bedreigd met ontvoering of moord. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook uw gedrag kort na de door u beweerde ernstige bedreigingen is niet in overeenstemming met eerdergenoemde vrees of risico. U bleef namelijk in het restaurant, een publieke plaats, werken tot 15 september 2021 (CGVS, p. 5,9) ondanks het feit dat u reeds eind augustus of begin september – u bleef zeer vaag over het tijdstip van de eerste bedreiging (CGVS, p. 10) – met de dood bedreigd werd en toen reeds wist dat uw belagers ernstige criminelen waren (CGVS, p. 9). Er mag nochtans verwacht worden dat u – geconfronteerd met een doodsbedreiging ten gevolge van een schuld die u onmogelijk kon inlossen – zich niet langer op dezelfde publieke plek zou begeven en bepaalde veiligheidsmaatregelen zou treffen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij uit louter financiële overwegingen en om een aanbetaling te kunnen doen zou hebben verder gewerkt, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals genoegzaam blijkt uit de verklaringen van verzoeker die met reden worden aangehaald in de bestreden beslissing, was de som die hij diende terug te betalen namelijk erg groot, wensten zijn belagers het gehele bedrag in één keer terug te ontvangen en kon hij deze som onmogelijk terugbetalen. Waarom hij het zinvol zou hebben geacht om desalniettemin verder te werken, en dit met alle risico's van dien, kan dan ook niet worden ingezien. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift andermaal zelf uitgebreid de aandacht vestigt op de ernst van de dreiging die uitging van zijn belagers, op het gegeven dat zij reeds anderen hadden vermoord en op het feit dat zij hun tegenstanders terroriseren.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Wat betreft uw bewering dat u vanaf 16 september 2021 tot uw vertrek 18 oktober 2021 bij een vriend onderdook in Shkodër (CGVS, p. 10) moet echter opgemerkt worden dat u dit niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U stelde dat u dit niet deed omdat de tolk u aanmaande kort te antwoorden (CGVS, p. 10). Deze verklaring kan hoe dan ook niet overtuigen daar u bij de DVZ gewezen werd op uw verplichting de voornaamste elementen en feiten weer te geven en een onderduiken gedurende uw laatste maand in uw land van herkomst zeker als zodoende dient te worden beschouwd, te meer daar u het onderduiken van uw vader wel vermeldde (vragenlijst CGVS d.d. 01/12/2021, vraag 3.5).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Andermaal tracht hij de voorgaande, frappante omissie in zijn verklaringen in de vragenlijst immers ten onrechte toe te schrijven aan het kortere verloop van het gehoor bij de DVZ. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het feit dat hij ten gevolge van zijn problemen en voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst gedurende meer dan een maand zou hebben dienen onder te duiken hierin niet zou hebben vermeld. Dit geldt nog des te meer nu hij het onderduiken van zijn vader hierin wel vermeldde.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Daarbij kan ten overvloede nog worden opgemerkt dat het vreemd is dat u ondanks het feit dat u reeds eind augustus – begin september 2021 met de dood werd bedreigd en over een paspoort beschikte toch wachtte tot 18 oktober 2021 om het land te verlaten. Uw gedrag na de bedreigingen ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid en de ernst van uw problemen met schuldeisers van uw vader.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij zou hebben gehoopt op een oplossing of mirakel, ontbeert gelet op de door hem geschetste voorgaanden, de daden die hij toeschreef aan zijn belagers, de grootte van het door hen geëiste bedrag en de ernst van de door hen geuite bedreigingen namelijk iedere ernst en doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tot slot is ook de werkwijze van de schuldeisers van uw vader zeer bevreemdend. Zij zouden nooit hebben te kennen gegeven wie zij waren, noch gaven zij u een realistische mogelijkheid om uw vaders schulden van 55 miljoen LEK (equivalent van €453.199) terug te betalen daar zij enkel direct het gehele bedrag wensten te ontvangen in de plaats van betalingen in schijven (CGVS, p. 6,8). Dit is uiteraard een onmogelijke taak voor een gezin waarbij de oudste zoon met school diende te stoppen om bij te dragen aan de gezinsinkomsten. Van dermate machtige figuren in de wijk mag verwacht worden dat zij ofwel een voorbeeld zouden stellen ofwel tot een regeling zouden trachten te komen waardoor zij zoveel mogelijk inkomsten zouden kunnen recupereren. Deze personen, die er kennelijk niet voor terugdeinsden om geweld te gebruiken daar u hen linkte aan verschillende moorden in uw wijk, zouden het echter keer op keer op doodsbredeigingen hebben gehouden, tot zeven of acht keer toe (CGVS, p. 6) en zouden elke dag in de naburige cafés uitkijkposten hebben opgesteld om u of uw vader te vinden (CGVS, p. 9). Een dergelijke handelswijze acht het CGVS zeer onwaarschijnlijk daar uit niets blijkt hoe deze bijzonder zware inspanningen van hun kant er toe zouden kunnen leiden dat zij hun geld terugkrijgen.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat criminelen indien zij niet worden terugbetaald hun tegenstanders toch kunnen terroriseren, wordt niet betwist. Dat zij zulks zouden hebben gedaan op de door verzoeker geschetste wijze is echter niet aannemelijk. Zoals genoegzaam blijkt uit zijn verklaringen, verkeerde verzoeker duidelijk in de onmogelijkheid om het volledige bedrag te betalen aan zijn belagers. Aldus kon worden verwacht dat zij ofwel een voorbeeld zouden hebben gesteld, ofwel tot een andere regeling – zoals de door verzoeker zelf geopperde mogelijkheid in het verzoekschrift om hand- en spandiensten te verlenen aan deze criminelen of zoals het betalen in schijven – zouden zijn trachten te komen. Dat zij het desalniettemin zouden hebben gehouden op het herhaald en zelfs veelvuldig uiten van doodsbredeigingen en tot het opstellen van uitkijkposten in naburige cafés, zonder dat zulks tot enig resultaat leidde en zonder dat zij daarbij enig uitzicht hadden op een terugbetaling, is in het geheel niet aannemelijk.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ten berde gebrachte problemen met en vrees ten aanzien van de schuldeisers van zijn vader. Dit volstaat om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden is.

Kritiek op de overige, overvloedige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, inzake de beschermingsmogelijkheden die verzoeker in dit kader heeft in zijn eigen land, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen enkel verzoekers identiteit en nationaliteit aantonen. Derhalve doen deze documenten geen afbreuk aan de hoger gedane vaststellingen.

Tot slot dient betreffende de bij aanvullende nota bijgebrachte documenten te worden vastgesteld dat de lijst van aanvallen een met de hand geschreven lijst van veertien aanvallen betreft die door iedereen willekeurig kan zijn geschreven waardoor zelfs de minste objectieve bewijswaarde ontbreekt, dat op twee foto's een man te zien is met een verband aan het hoofd doch de slechte zwart-wit kwaliteit van de afdruk niet toelaat uit te maken wie deze man is – daargelaten de bemerking dat de foto van een hoofdwond geen uitsluitsel geeft over de oorzaak van deze wond – en dat de loutere identiteit van de persoon afgebeeld op de fotokopie van de identiteitskaart op zich geen punt van discussie is. Derhalve doen ook deze documenten geen afbreuk aan het hoger gestelde. De usb-stick werd niet aan de Raad overgemaakt.

4.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.11. De bewering als zou verweerder geen onderzoek hebben gevoerd naar en niet hebben gemotiveerd omtrent de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift daarnaast poneert dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat hij ter staving van deze bewering niet het minste begin van informatie aanreikt. Aldus toont verzoeker op generlei wijze aan dat de situatie in zijn land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in voornoemd wetsartikel. Dat dit zo zou zijn, kan daarenboven bezwaarlijk ernstig worden genomen gelet op het gegeven dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.12. In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoeker geen substantiële redenen in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

4.13. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve beroept verzoeker zich te dezen niet op dienstige wijze op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.14. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet dienstig aangevoerd.

4.15. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT